

#

ตอนที่ ๓

พลายแก้วบวชเณร

๑ จะกล่าวถึงพลายแก้วแว่วไว	เมื่อบิดาบรรลัษแม่พาหนี
ไปอาศัยอยู่ในกาญจน์บุรี	กับนางทองประศรีผู้มารดา
อยู่มาจนเจ้าเจริญวัย	อายุนั้นได้ถึงสิบห้า
ไม่วายคิดถึงพ่อที่มรณา	แต่นึกนึกตรึกตรามากกว่าปี
อยากจะเป็นทหารชาญชัย	ให้เหมือนพ่อขุนไกรที่เป็นผี
จึงอ้อนวอนมารดาได้ปราณี	ลูกนี้จะใคร่รู้วิชาการ
พระสงฆ์องค์ใดวิชาดี	แม่จงพาลูกนี้ไปฝากท่าน
ให้เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์	อธิษฐานบวชลูกเป็นเณรไว้ ๆ
๑ ครานั้นทองประศรีผู้มารดา	ได้ฟังลูกว่าหาขัดไม่
อันสมภารที่ชำนาญในทางใน	ท่านขรัววัดส้มใหญ่แลดีครั้น
เจ้าคิดนี้ดีแล้วแก้วแม่อา	แม่จะพาไปฝากขรัวบุญนั้น
จะได้รู้การณรงค์คงกระพัน	ให้เหมือนกันสืบทอดพ่อขุนไกร
ว่าแล้วจึงสั่งพวkb่าวข้า	ชวนกันเร็วหว่าอย่าช้าได้
ภูจะบวชลูกชายสายสุดใจ	เอ็งจงไปเที่ยวหาผ้าเนื้อดี
ทำจีวรสบงสไบลาด	หาทั้งย่ามบาตรมาตามที
ลงมือพร้อมกันในวันนี้	อ้ายถี้อีลามาช่วยกู
ฝ่ายพวกข้าไทไปหาของ	หมากพลูใบตองที่มีอยู่
บ้างก็มาเย็บกรวยช่วยกันดู	ปอกหมากพันพลูทั้งพันเทียน

เอาผ้าขาวมาวัดตัดสบง

ตัดจีวรสบตะไกรเจียน

อังสนั้นแพรหนังไก่อนุ่ม

มานั่งพร้อมล้อมทั่วตัวเป็นเกลียว

บางคนออกมาหาขมื่น

ออแม่เอ๋ยไม่เคยฤไธนา

เอาน้ำสัสมพรแก้แลเห็นสุก

ช่วยกันผูกกราวชิงฝิ่งทันที

ฝ่ายพวกแม่ครัวที่ตัวยวด

หน้าดำคล้ำไหม้ใกล้เชิงกราน

บ้างต้มบ้างพะแนงบ้างแกงขม

สัสมสุกไม่ใส่ธารณะ

๑ ครั้นสำเร็จเสร็จการท่นทองประศรี

อ้ายโม่งอีมาซำอยู่ไย

ขมื่นดินสอพองเอาไว้ไหน

แกอาบน้ำลูกลยาทาขมื่นดำ

ครั้นอาบน้ำพลายแก้วแล้วแต่งตัว

นุ่งผ้ายกจีบเป็นกลีบใบ

ลำพอกดอกไม้ไหวสะบัด

แหวนเพชรเม็ดอร่ามงามเรืองรอง

จึงเรียกนายคำที่ลำใหญ่

ทองประศรีมารดามาด้วยกัน

ครั้นว่ามาถึงวัดสัสมใหญ่

เย็บลงฝีเข็มเหมือนเล่มเลียน

เย็บทับจับเนียนเป็นเนื้อเดียว

รังคุมหูไหมใส่เย็บเสี้ยว

เอิกเกริกกราวเกรียวด้วยศรัทธา

โหลกลั่นแล้วไปเอามาอีกหา

ย้อมผ้าสีดอยู่ดูไม่ดี

พันทุกซ์แล้วหนอหัวร่อรี

แห่งดีเข้าไตรไวับนพาน

หุงต้มเร็วรวดอลหม่าน

บ้างขาวข้าวสารใส่กะทะ

คว่ำย่าทำขนมอยู่เอะอะ

ใส่กระบะเรียงรายไว้หลายใบ ฯ

เรียกขำดามีอยู่ใจใจ

มึงเอาขันใบใหญ่มาใส่น้ำ

เมื่อวานกูใส่ไว้ในถ้ำ

ชำระน้ำร่ำรดหมดเหงื่อโคล

หวีหัวผัดหน้าให้ผ่องใส

เสื่อครุยสวมใส่อุไรกรอง

คาดเข็มขัดถักสายเป็นลายสอง

ให้ถื่อของรูปเทียนบุษบัน

ให้แบกลูกเดินไปเอาร่มกัน

บ่าวข้าจ้ะหวั่นแบกของมา

เอาข้าวของตั้งไว้ศาลาหน้า

แม่พาลายแก้วผู้แววตา

ท่านเจ้าชาฉันทาลูกมาบวช

ด้วยขุนไกรบิดามาถึงกาล

อีกทั้งวิชาการอ่านเขียน

ฝ่ายท่านอาจารย์สมภารบุญ

อนิจจาขุนไกรบรรลั้ยแล้ว

รูปอาลัยให้คิดถึงบิดา

แล้วหันหน้ามาสั่งแก่เณรคง

ปูเสื่อสาดอาสนะกะที่ทาง

ครั้นแล้วลงมาศาลาใหญ่

พลายแก้วอุ้มไต่ไปวันทา

บวชเสร็จจึงนางทองประศรี

บาตรพระสะพรั่งตั้งเรียงกัน

ช่วยกันตักบาตรธารณะ

ฉันทแล้วก็ยถาสัพพี

๑ ครานั้นจึงโฉมเจ้าเณรแก้ว

ปัญญาไวว่องคล่องแคล่วครัน

จนอาจารย์ขยาดฉลาดเฉลียว

จะเปรียบเณรแก้วได้นั้นไม่มี

หนังสือสั้นกระแสน์แปลอรรถ

ลูปหลังลูปหน้าแล้วว่าไป

ยังแต่สมุดตำรับใหญ่

กูจัดแจงช่องสุ่มแต่หนุ่มมา

ไปกราบไหว้วันทาท่านสมภาร

ช่วยเสกสวดสอนให้เป็นแก่นสาร

จะได้อิฐฐานให้ส่วนบุญ

เจ้าจะได้ร่ำเรียนเสียแต่รุ่น

ทอดใจใหญ่ครุ่นแล้วว่ามา

อ้ายลูกชายพลายแก้วเหมือนหนักหนา

จะเลี้ยงลูกให้สีกาอย่าระคาย

เอ็งนิมนต์พระสงฆ์ลงไปล่าง

โกนหัวเจ้าพลายพลางแล้วพามา

พระสงฆ์ลงไปอยู่พร้อมหน้า

ขรัวบุญให้บรรพชาเป็นเณรพลัน

เร่งแม่ครัวมีอยู่ตัวสั้น

ยกขันข้าวบาตรมาทันที

เสร็จถวายพรพระประเคนมี

เณรแก้วทองประศรีกรวดน้ำพลัน ฯ

บวชแล้วร่ำเรียนด้วยเพียรหมั่น

เรียนสิ่งใดได้นั้นไม่ช้าที

เถรเณรออกเกรียวอยู่ที่นี้

บวชยังไม่ถึงปีก็เจนใจ

จนสมภารเจ้าวัดไม่บอกได้

สิ้นไส้กูแล้วเณรแก้วอา

พินแต่หัวใจพระคาถา

หวงไว้จนขราไม่ให้ใคร

ความรู้นอกนี้ไม่มีแล้ว

อยู่คงปล้นสะดมมีถมไป

เณรแก้วได้ตำรับของท่านขรวั

วันหนึ่งจึงเข้าไปวันทา

ไปสืบทาวิชาเรียนต่อไป

ท่านวัดป่าเลไลยก์นั้นขยันดี

เณรแก้วจึงลามามาหาแม่

พ่อเอ๋ยมาไยทำไมนั้น

ร่ำเรียนจบแล้วท่านบอกให้

ว่ารู้จักมานานกับมารดา

๑ ทองประศรีดีใจหัวเราะร่า

อันที่เมืองสุพรรณนั้นไซ้

วัดป่าเลไลยก์ท่านสมภารมี

กับขุนไกรรักใคร่กันมั่นคง

ว่าพลางนางสั่งซึ่งบ่าวข้า

ให้เขาผูกพันบุญจะไป

ข้าวของจัดใส่ในสัปคับ

ให้พ่อเพียงเลี้ยงเจ้าทั้งเข้าเพล

ครั้นตระเตรียมสำเร็จเสร็จการ

ตัดทุ่งมุ่งตรงเข้าพงไพร

จึงแวะเข้าวัดป่าเลไลยก์

ทองประศรีกราบกรานสมภารพลัน

ขรวัมีดีใจหัวเราะร่า

กุรักเณรแก้วจะยกให้

เลี้ยงโหงพรายใช้ได้ทุกตา

คิดถึงตัวอยากเรียนให้ยิ่งกว่า

จะขอลาไปสุพรรณบุรี

ท่านสมภารชอบใจหัวเราะรี

กับสีกาทองประศรีรู้จักกัน

ทองประศรีวิ่งแร่มารับขวัญ

แม่ขาขรวัทนให้ลูกมา

ว่าวัดป่าเลไลยก์ดีหนักหนา

แม่จงพาลูกนี้ไปฝากไว้ ฯ

จริงแล้วเณรหนาแม่นึกได้

ทางในท่านดีมีสององค์

ทั้งขรวัที่วัดแคแม่เคยส่ง

จะพาหลงไปฝากยากอะไร

เองไปเรียกช้างม้าอย่าช้าได้

อ้ายพลายกางผูกไว้ให้พ่อเณร

ทั้งข้าวกับบริบหาจะมกเขม้น

ให้อ้ายเสนกับตาพุ่มแกคุมไป

พากันออกจากบ้านเขาชนไก่

สามวันทันใดถึงสุพรรณ

ตรงไปยังกุฏิขรวัมีนั้น

ดีฉันมิได้มาหาคุณเลย

ไม่เห็นหน้าหลายปีสีกาเหว

ณเณรนี้ลูกใครไม่คุ้นเคย
แต่เพียงขุนไกรแกวอดวาย
บวชลูกจะให้เรียนเป็นบทเพลง
จะเอามาฝากไว้ให้ขรวั
ถ้าไม่เรียนร่ำทำเกียจคร้าน
สมภารจึงว่าอย่าร้อนใจ
แต่ทว่าข้าก็ไม่ใคร่ทำโพย
ถ้าเด็กดีเด็กก็มีแต่คนชม
เพื่อนก็เป็นเชื้อผู้ดีมีเผ่าพันธุ์
ทองประศรีฟังขรวัหวัเราะร่า
ฝากลูกแล้วก็ลาคลาไคล
๑ ครานั้นจึงโฉมเจ้าณเณรแก้ว
หมั่นหมักกักตุนให้เตือน
มหาชาติธรรมวัตรสารพัดเพราะ
ลุ่มเสียงเป็นเสน่ห์ดังเรไร
จนขึ้นชื่อภพว่าเปรี๊ญปราด
เณรเณรอดเพลไปคอยฟัง
เจ้าอุตสาห์ศึกษาวิชาการ
ตำรับใหญ่พิชัยสงคราม
อยู่ยงคงกระพันล่องหน
รักทั้งเรียนเสกเป่าเป็นเจ้าชู
ท่านขรวัหวัร่อว่าออแก้ว
เมียของเขาเจ้าอย่าได้ทำร้าย

ทองประศรีว่าคุณเอ๋ยลูกฉันเอง
ดีฉันนี้เป็นหม้ายอยู่ทั้งแต่ง
ก็โง่งงอยู่ไกลไม่ไ้การ
โปรดบอกความรู้เอ็นดูหลาน
ทรมานทำโทษโปรดดีโดย
ไม่ฟังสอนเลี้ยงได้ถุยายโหวย
จะสั่งสอนไปโดยปัญญามั่น
ชั่วแล้วเขาก็ถมผู้ใหญ่นั้น
จะผ่าเหล่าเสียนั้นเห็นผิดไป
พ่อเณรจำไว้หนาเอาใจใส่
กลับถึงเขาชนไก่ก็ขึ้นเรือน ฯ
ปัญญาคลองแคล้วใครจะเหมือน
หัดเทศน์สามเดือนก็ขึ้นใจ
ถ้อยคำมั่นเหมาะไม่เปรียบได้
เทศน์ที่ไหนคนชมนิยมฟัง
ชาวบ้านร้านตลาดเจียนจะคลั่ง
เข้าไปนั่งพูดจ้อขอเนื้อความ
เขียนอ่านท่องได้แล้วไ้ถาม
สุรยัจันทร์ฤกษ์ยามก็รอบรู้
ภาพยนตร์ผูกใช้ให้ต่อสู
ผูกจิตรหญิงอยู่ไม่เคลื่อนคลาย
เรื่องเจ้าชูรู้แล้วต้องมันหมาย
สาวแก่แม่หม้ายเอาเถิดวา

กูจะให้วิชาสารพัด

ทั่วทั้งที่เอ็งจะดีดังจินดา

เณรแก้วรับแล้วกินชานหมาก

ไม่แตกไม่บุบดังทุบหิน

เจ้าเณรหมั่นปรนนิบัติพิศวี

แต่ฝึกสอนทดลองจนว่องไว

๑ จะกล่าวถึงขุนช้างเมื่อรุ่นหนุ่ม

เคราะห์ปางจนอรกรกายา

ไปสนิทติดพันเจ้าแก่นแก้ว

สู่ขอพ่อแม่ก็ปลงใจ

มาอยู่กับเรือนเป็นเพื่อนนอน

ล้มเจ็บจับไข้หลายเวลา

ผอมแห้งหน้าแข็งจนเป็นเกล็ด

ของแสลงมันเกล้งให้ตากลง

เห็นเมียเจ็บไข้ใจคอยหาย

เงินใส่พานตั้งข้างที่นอน

หมอลำโรคตัดอดีตสาร

เมื่อใช้หนักเกือบจกมรณา

ว่าแล้วก็ลามมาจากบ้าน

ร้อนรุ่มกลุ้มใจดังไฟวู

อยู่มาแก่นแก้วก็ดับจิต

ปลงศพเผาผีอิงมีไป

๑ ทีนี้จะกล่าวเรื่องเมืองสุพรรณ

ให้ชะงัดเวทมนตร์พระคาถา

แล้วคายชานหมากมาให้เณรกิน

ขร้วต่อด้วยสากแทบหัวบิ่น

ท่านขร้วหัวเราะดั้นคากๆ ไป

ท่านขร้วก็ยังมีความรักใคร่

มีน้ำใจกำเริบทุกวันมา ฯ

หัวเหมือนนกตะกรุมล้านหนักหนา

หน้าตาดังลิงค่างที่กลางไพร

ลูกตาหมีนั้แว้บ้านร้วใหญ่

ขุนช้างจึงได้เป็นภรรยา

ร่วมเรียงเคียงหมอนได้ปีกว่า

แล้วกลายมาเป็นบิตริดสีดวง

อยากเปิดอยากไถ่ขึ้นใหญ่หลวง

ขุนช้างเสรำเหง่วงเป็นทุกข์ร้อน

วุ่นวายให้ไปหาตาทมอค์อน

บนบานวานวอนให้วางยา

ป่วยการพิทักษ์รักษา

แต่แรกสืมหาเข้ามาดู

ขุนช้างสงสารเสรำโศกอยู่

เป็นไม่รู้ที่จะคิดประการใด

สิ้นชีวิตขุนช้างนั่งร้องไห้

ทำบุญส่งให้เนืองเนืองมา ฯ

ยามสงกรานต์คนนั้นก็พร้อมหน้า

จะทำบุญให้ทานการศรัทธา

หญิงชายน้อยใหญ่ไปแออัด

ก่อพระเจดีย์ทรายเรียรายไป

นิมนต์สงฆ์สวดมนต์เวลาบ่าย

แล้วกลับบ้านเตรียมการเลี้ยงเจ้าชี

ทำน้ายาแกงขนมต้มแกง

บ้างทำห่อหมกปกปิดไว้

บ้างก็ทำวันชาสาธุ

หน้าเตียงเรียงเล็ดข้าวเม่ากวน

มะปรางกลางสาตลูกหวายหว่า

ทุกบ้านอลหม่านกันทั่วไป

ครั้นรุ่งแจ้งแสงทองส่องฟ้า

หนุ่มสาวเฝ้าแถมมาแจจัน

๑ ฝ่ายว่านางพิมกับมารดา

ข้าวปลาธารณะจัดหาไป

ถึงวัดนั่งลงตรงพระทราย

หญิงชายเต็มไปในวัดวา

ฝ่ายพระสงฆ์ห่มดองครองผ้า

เถรเถรนั่งจัดถัดกันไป

ต่างถวายเภสัชจัดพานเรียง

อาราธนาศีลขึ้นทันที

แล้วถวายพรพระตั้งนโม

จัดของใส่สำหรับลงฉับพลัน

ต่างมาที่วัดป่าเลไลยก์

ชนทรายเข้าวัดอยู่ขวกไขว่

จะเลี้ยงพระกะไว้ในพรุ่งนี้

ต่างฉลองพระทรายอยู่อิงมี

ปึงจีสารพัดจัดแจงไว้

ผ่าฟักจักแบ่งพะแนงไก่

ต้มไข่ผัดปลาแห้งทั้งแกงบวน

ข้าวเหนียวหน้าหมูไว้ถั่วถั่ว

ของสวนส้มสุกทั้งลูกไม้

ส้มโอส้มซ่าทั้งกล้วยไข่

จนตักดินหลับไหลไปฉับพลัน

ต่างตกแต่งกายาขมิ้น

พร้อมกันที่วัดป่าเลไลยก์ ฯ

พาบ่าวไพร่ออกมาหาข้าไม้

รูปเทียนดอกไม้ใส่พานมา

แล้วถวายนมัสการถว้นหน้า

ปูเสื่อสาตคอยท่าพระสงฆ์ไว้

เสร็จแล้วลงมาศาลาใหญ่

สัปบุรุษกราบไหว้ด้วยยินดี

ห่มผ้าสไบเฉียงอยู่ตามที่

สมภารมีก็ให้ศีลไปพลัน

พวกสีกาหาโออยู่ตัวสัน

ตั้งถวายเป็นหลั่นกันลงมา

ลูกศิษย์เถรเถรประเคนบาตร

ช่วยเหลือคอยสำรวจตรวจตรา

๑ ฝ่ายว่านางพิมมีศรัทธา

หิยขันข้าวบาตรเดินนาไป

ครั้นว่ามาถึงเจ้าเถรแก้ว

เจ้าเถรนี้ที่เหมือนรู้จักกัน

หมูปัดปลาแห้งทั้งแกงไก่

ใส่กรอกปลาแห้งแต่งโม

เถรแก้วก้มหน้าไม่ทันรู้

ปะหน้าสีกาพิมยิ้มตะแคง

ตักบาตรเหลือล้นจนโอลั่น

หวานเค็มก็เต็มสำหรับไป

นางพิมยิ้มไปใส่เจ้าเถร

เขาใส่ให้อักโขพาโลเอา

เถรใจบึกๆ นึกเป็นครู

ชื่อว่าสีกาพิมพิลาไลย

ครั้นพระสงฆ์ฉันเสร็จสำเร็จพลัน

อันดับรับสัพพะโมทนา

ต่างคนยินดีปรีดา

เสียงแซ่ซ้องบ่าร้องเป็นลำนนำ

๑ อยู่มาปีระกาสัปดาห์

ถึงเดือนสิบจวนสารทยังขาดวัน

พระมหาชาติทั้งสิบสามกัณฑ์

อังกาสข้าวของไว้ตรงหน้า

น้ายาพร่องต้องตักเอาเติมไป ๖

กล้วยขนมส้มซ่าใส่ถาดใหญ่

ใส่แต่หัวโต่งลงมาพลัน

แลแล้วเรรวนนิกหวนหัน

นางก็ตักจิ้งห็นทัพพีโต

ไข่พอกซีกใหญ่ใส่อักโข

แกงโถหนึ่งใส่ให้พอแรง

เห็นของมากเงยดูก็ตาแข็ง

สีกานี้มีแกลังข้าฤไ

จะรู้ที่เปิบกินกะไรได้

ส่วนที่ของชอบใจมิให้เรา

ข้าคิดว่าหลวงเถนเห็นโอเปเล่า

จะ让他เสียศรัทธาขึ้นว่าไป

เหมือนเคยเล่นกับกุฎจำได้

สาวขึ้นสวดยกะไรเพียงบาดตา

ท่านสมภารมีนั้นกียถา

สัปปุรุสสีกาก็กรวดน้ำ

เสร็จแล้วกลับมาอยู่คลาคล่ำ

บ้างพ้อนรำฉลองทานสำราญครัน ๗

หายกในเมืองสุพรรณนั้น

คิดกันจะมีเทศน์ด้วยศรัทธา

วัดป่าเลไลยนั้นวันพระหน้า

ตาปะขาวเถ้าแก่แซ่กันมา

บ้างก็รับทศพรหิมพานต์

ที่ลูกดกรับชูชกกัณฑ์กลางวัน

มหาราชพันชาติกัณฑ์กลางคืน

ฉ้อกษัตริย์สังัดเจียบเขียบดี

นางวันรับกัณฑ์จุลพน

เทศน์กัณฑ์มหาพนซีตันใจ

วันประเวศน์นั้นท่านวัดแค

เอือกัณฑ์หนึ่งใหญ่ให้ใครดี

ออเออจริงแล้วกัณฑ์กุมาร

นายบุญคุ่นกันไปไวไว

จะมีพระมหาชาติสิบสามกัณฑ์

ตามแต่ใจหม่อมจะศรัทธา

นางพิมศรีประจันกัณฑ์มัทรี

ขุนช้างหัวร่ออ้อชอบใจ

จะคิดอะไรกับสิ้นยัง

เกิดชาติใหม่ก็จะได้ไปมั่งมี

นายบุญยินดีรีกลับมา

ครบทั้งสิบสามกัณฑ์เป็นหล่นไป

๑ ครานั้นเจ้าจอมหม่อมขุนช้าง

เด็กเอ๋ยหาไม้อ่อย่าได้นาน

เอาเงินตราไปหาซื้อสังเค็ด

หาผ้าเนื้อดีมาทำไตร

พร้อมกันนั่งปรึกษาที่วัดนั้น

บ้างก็รับเอาทานกัณฑ์นั้น

ให้ยายศรีประจันกัณฑ์มัทรี

ฟังหัวเราะครีกครื้นกันอ้อมมี

ตาหมื่นศรีคนแก่แกรับไป

เณรอันดีถนัดหัดขึ้นใหม่

ตาไท่ก็รับไปทันที

เป็นกัณฑ์ของตาแพกับยายคลี

ยากที่สัปบุรุษจะรับไป

ให้เจ้าขรรค์หัวล้านบ้านไร่ใหญ่

ถึงขุนช้างยื่นให้ใบฎีกา

วัดป่าเลไลยก์นั้นวันพระหน้า

พ่อชาทำบุญบ้างเป็นไร

กุมารยังหาใครรับไม่

ที่กัณฑ์ใหญ่ใหญ่เรายินดี

ถึงสิ้นสักห้าซังยังไม่หนี

ทำบุญอย่างนี้เราเต็มใจ

เผด็จพระเอาฎีกาไปส่งให้

ชาวบ้านน้อยใหญ่ก็เตรียมการ ฯ

น้ำใจกว้างขวางให้ฟังชาน

จักสานกระจาคนั้นเตรียมไว้

บริวารเบ็ดเสร็จทั้งน้อยใหญ่

ที่ผู้หญิงนั้นไปหาเครื่องกัณฑ์

ข้าวแบ่งระแนงดำทำเป็นผง

สิ่งหนึ่งอย่าให้น้อยตั้งร้อยอัน

สัมผัสลูกไม้ไผ่ของสวน

อย่าทำใจทมิฬเขานินทา

๑ ครานั้นฝ่ายนางศรีประจัน

แม่พิมพ์ช่วยแม่บังมาข้างนี้

บ่าวไพร่ทำขนมประสมปั้น

เฮ้ยไพร่ร่อนนักชักพินรา

วางไว้ตามชะมดแลงเกวียน

ขนมกรุปขนมกรอบเห็นชอบที่

ข้าวเม่ากวนแป้งนวลชุบทอด

มะพร้าวน้ำตาลหวานใส่ใน

บางควักแบ่งแบ่งปันช่วยกันหา

ศรีประจันเร่งของร้องตะโกน

๑ ครานั้นเจ้ากัณฑ์ทศพร

ชนของเครื่องกัณฑ์สนั่นไป

เครื่องกัณฑ์ตั้งพานในการเปรียญ

ชิตันให้ศิlobอกส่วนบุญ

ทศพรหิมพานต์ทานกัณฑ์

ถึงกัณฑ์มหาพนชิตันใจ

๑ จะกล่าวถึงขุนช้างเพื่อนตื่นสาย

อีเด็กเอ๋ยเจ้าข้ามาพร้อมกัน

กูเป็นพ่อหม้ายมาหลายปี

มุกกลมขนมกงเร่งจัดสรร

อย่ากลัวเปลืองน้ำมันไปซื้อมา

ให้ถืถ้วนถูกแพงก็ไม่ว่า

เขานับหน้าว่ากูเป็นผู้ดี ฯ

เรียกข้าด่าลั่นอยู่ยังมี

เข้ามานี้ช่วยกันทันเวลา

ชุบแป้งทอดน้ำมันอยู่ฉ่ำฉ่ำ

อีคงควักตักมาว่าเกรียมดี

พินเทียนเรียงไว้อย่าให้บี้

คลุกน้ำตาลพริบพริใส่ที่ไว้

เอาไม้แยงแทงหลอดใส่ยอดไข่

สุกแทงขึ้นไว้อายลูกโคน

ฝูงข้าอึงมีดังมีโชน

ค่อยส่งมาอย่าโยนจะยับไป ฯ

ลุกขึ้นตื่นนอนแต่ก่อนไก่

ถึงวัดป่าเลไลยก์อรุณ

จุดธูปเทียนไหว้พระอยู่กรุ่นกรุ่น

แล้วว่าจุนฉิมบิณฑบาตไป

จบพลันกัณฑ์หลังขึ้นตั้งใหม่

จบแล้วเธอก็ไปกุฎิพลัน ฯ

วันวายล้างหน้าจ้ะละห้วน

เออหมากประจำกัณฑ์กุศลไป

ของนี้ไม่มีใครทำได้

รูปสัตว์มะละกอกุท้อใจ

ถ้าบ้านเราไม่มีใคร

นางเมืองบอกพลันว่าอีฉันแหละ

มะละกอซื้อมาตะกร้าเงิน

เม็ดยอช่อตั้งขึ้นบังใบ

แกะเป็นหลวงชีชีตาเถน

แกะแรงกินผีดูพิกล

ขุนช้างชอบใจให้รางวัล

ราคาไม่มากมายก็หลายเฟื้อง

ครั้นแล้วจึงส่งกับข้าไท

แหนแห่แซ่ถนนให้คนยก

ถ้ามึงทำลายหกตกหล่น

อ้ายบ่าวแบกเครื่องกัณฑ์ไปทันที

แต่บรรดาเครื่องกัณฑ์ที่เอามา

ผู้คนอัดแอแข็งแซ่ไป

๑ ครานั้นนางพิมพิลาไลย

ทำหมากประจำกัณฑ์ให้ฉันที

บ้างเอามะละกามาผ่าจัก

แล้วย้อมสีสดงามอร่ามตา

แกะเป็นราชสีห์สิงห์ฮึด

แกะเป็นเทพนมพรหมินทร์

แกะรูปนารายณ์ทรงสุบรรณ

ยกไปให้เขาโมทนา

มีใครอยู่ข้างเป็นช่างแกะ

ช่างอยู่ที่ไหนไปแคนแคะ

พอเล็มและค่อยคลำจะทำไป

เอาหยักหักควั่นค้นหาข้าไม่

รายเรียงเคียงใส่ไว้เบื่องบน

แกะเจ้าเณรเคียงคั่นไว้ชั้นต้น

เอาดอกกรักปักปนกับดาวเรือง

จัดสรรตอบแทนแหวนทองเหลือง

นางเมืองรับไปใส่นิ้วมือ

เอ็งยกเครื่องกัณฑ์ไปให้อี้อ

ประจำกัณฑ์นั้นถือไปให้ดี

กูจะถองกำด้นให้กลิ้งคี่

โหม้ไปวัดป่าเลไลย

วางเรียงไว้หน้าศาลาใหญ่

ใครใครก็มาดูอยู่มากมี ฯ

เรียกหาข้าไทให้มานี้

หมากพลูสำลีไปหามา

ช่วยกันแกะสลักเป็นนกหนา

ประดับประดาเป็นที่ศิขรินทร์

เหยียบหยัดยืนอยู่ดูเฉิดฉิน

พระอินทร์ถือแก้วแล้วเหาะมา

ผาดผันแผ่นผยองล่องเวหา

ฝูงข้าก็รับไปทันที

ครั้นถึงศาลามาตั้งไว้

เออเขาทำหมดจดงดงามดี

รูปสัตว์หัตถ์ย่องตระเป็น

เขาช่างแกะสลักจักเจียน

๑ ครานั้นขุนช้างจวนเวลา

พวกบ่าวหาบน้ำตามกันไป

เจ้าขุนช้างอาบน้ำสำราญใจ

เอาขม้นถูตัวให้ทั่วดี

ผิวหนังยังเขียวเหมือนผักตบ

เข้าห้องดินสอพองละลายทา

ควักเอามูหน่วยขึ้นป้ายปีก

ยังโล่งเหลียนเตียนกลางอย่างแปลงควาย

นุ่งยกลายกระหนกเหมหงส์

เกี่ยวसानปักทองกรองดอกไม้

ครั้งนี้จะแต่งไปให้ยิ่งยวด

นุ่งก้อยใส่รังแตนแหวนงู

นุ่งนางแหวนประดับทับทิม

แหวนเครื่องของบิดายอดห้าเม็ด

เดินย่องไปส่องกระจกใหญ่

ถึงหัวชั่วแต่ตัวเป็นผู้ดี

มิ่งไปอยู่ด้วยกุสัสสคน

คนโทเถาหมากเครื่องนากใน

ขุนช้างย่างลงจากเคหา

สัปบุรุษสุดใจไปคูมี

ไม่เสียทีที่ลำบากพากเพียร

ดูเด่นเห็นสะอาดดังวาดเขียน

ทั้งการเปรียญต่างชมชมไป ๆ

สั่งข้าตักน้ำใส่ขันใหญ่

เติมใส่เต็มขันในทันที

ข้าไทเข้ากลุ่มรุมกันสี

ซีโคลไหลรีสือออกมา

นี่จวนจบมหาพนแล้วสิหว่า

ประทัวกายาจนพุงลาย

ฉีกผมปกกบาลให้ล้านหาย

หัวกูฉิบหายน่าอายใจ

เหมือนผ้าทรงใครใครหามีไม่

ผ้าเช็ดเหงื่อโคลใส่ชมพู

จะไปวดนางพิมให้อุ้มอยู่

นิ้วชี้ขีดชุนั้นแหวนเพชร

เอ๊ะทีนี้นางพิมปั้มสำเร็จ

ชาวสุพรรณมันเช็ดว่ามั่งมี

ทุกหัวจัญไรเหมือนล่องซี

อ้ายเด็กมานี่เอาเสื้อไป

แต่พอตามกันอย่าไปไหน

มิ่งถือไปอ้ายจิดอย่ากริดกราย

เดินย้ายสายมาหน้าแหงนหงาย

เห็นใครดูก็พยักทักทาย

ครั้นว่ามาถึงการเปรียญใหญ่

เขาหลีกทางขุนช้างก็เข้ามา

เพื่อนฝูงเห็นเข้าก็มาหา

ที่บางคนพูดมากปากโว

ขุนช้างเคืองขัดสะบัดหน้า

เมินหน้าเสียพลันทันที

สั่งบ่าวไพร่ให้กองของเครื่องกัณฑ์

อ้อยขาวอ้อยแดงแต่งโม

ชะมดกงเกวียนข้าวเหนียวแดง

นอกศาลาข้าวของที่กองไว้

ยกเข้ามาข้างในไตรกับบาตร

พานหมากประจำกัณฑ์นั้นอย่าซ่อน

แล้วจุดธูปเทียนขึ้นบูชา

พวกทนายกลัปปुरुษสุดใจ

๑ ครานั้นนางพิมพิลาไลย

แล้วก็ลุกไปพลันมิทันช้า

จึงเอาขม้นมารินทา

ทาแป้งแต่งไรใส่น้ำมัน

เอาซี่สีฟันเป็นมันลับ

นุ่งยกลายกระหนกพื้นแดง

ชั้นในห่มสไบชมพูนิ่ม

รื้อทองกรองดอกพรรณราย

เหมือนควายขวิดเผื่อเหื่อท่วมมา

สัปบุรุษสุดใจอยู่พร้อมหน้า

บ่าวปู่เสื่อคล้านั่งเพโท

ทักทายพูดจาว่ากันโอ

ว่าพุทโธเหื่อไหลอะไรนี้

ไม่พอที่จะมาว่าจู้จี้

เรียกหมอนมือช้อยู่เว้ไว้

เผือกมันของเรานั้นอีกโ

สั่มโอมะดูกลูกมะไฟ

หินฝนทองครองแครงแต่งลูกใหญ่

จัดให้เป็นลำดับอย่าซับซ้อน

เสื่อสาตฟูกเมาะเบาะหมอน

ยกไปก่อนตั้งหน้าพานผ้าไตร

ซีตันเทศนาหาช้าไม่

ก็จุดเทียนปักดอกไม้ไหว้บูชา ฯ

ว่าจวนกัณฑ์เราไปเกิดแม่ขา

อาบน้ำปลัดผ้าด้วยฉับพลัน

ลูบทั่วกายาขมิขม้น

ผัดหน้าเช็ดฉันทังนวลแดง

กระจกส่องเงาวัับดูจับแสง

ก้านแย่งทองระยับจับตาพราย

สีทับทิมทับนอกดูเฉิดฉาย

ชายเห็นเป็นที่เจริญใจ

ใส่แหวนเพชรประดับทับทิมพลอย

อีเด็กเอ๋ยหีบหมากเครื่องนากใน

ข้าไททาแป้งแต่งตัว

สำเร็จเสร็จพลันทันเวลา

ศรีประจันครั้นแลเห็นลูกสาว

จะตกแต่งตัวไปทำไมมี

ลูกสาวหัวเราะร่าว่าแม่เอ๋ย

ศรีประจันครั้นมองร้องกรรมกรรม

แม่เดินนำทางนางพิมตาม

บ่าวไพร่ตามกันเป็นหลั่นมา

ครั้นว่ามาถึงการเปรียญ

ปูเสื่อนั่งพลันในทันใด

ครั้นพระสงฆ์เทศน์จบกัณฑ์ कुमार

ประเคนเครื่องกัณฑ์ในทันที

๑ ครานั้นนางพิมศรีประจัน

บาตรย่ามบริขารพานผ้าไตร

ขนมนมเนยก็หลายอย่าง

ข้างหน้าตั้งหมากประจำกัณฑ์

๑ จะกล่าวถึงสมภารเรียกเณรแก้ว

ภูบ่วยมาหลายวันไม่ทันที

เณรแก้วกราบแล้วลุกกลนลาน

ว่าท่องตามทำนองของท่านครู

ทั้งคาถาบาลีจุนฉินยับท

สอดก้อยแหวนงูดูลิ้นไหว

ชั้นถมยาเอาไปอย่าได้ช้า

หวีหัวใสน้ำมันกันหน้า

ก็ออกมาหน้าเรือนในทันที

กุนีหัวหงอกขาวมันพ่นที่

คว่ำฝ้ายกตานีห่มดอกคำ

ช่างไม่อายเขาเลยเห็นผิดสำ

ผลัดผ้าตารางดำห่มขาวม้า

ดูเหมือนหนึ่งนางห้ามงามหนักหนา

พวกข้าก็แบกเครื่องกัณฑ์ไป

รูปเทียนกระจ่างสว่างไสว

แม่ลูกกราบไหว้ด้วยยินดี

เจ้าขรัวหัวล้านก็เร็วรี

ปี่พาทย์ก็ตีเป็นเพลงไป ฯ

ให้บ่าวยกเครื่องกัณฑ์หาเข้าไม่

สัมผัสลูกไม้เป็นหลายพรรณ

ยกเข้าไปจัดวางไว้เป็นหลั่น

ปี่พาทย์ตีลั่นขึ้นทันที ฯ

ขานแล้วดีฉานหลานอยู่

เณรไปเทศน์มัทรีนี้แทนกู

หยิบมัทรีมาทานอ่านอยู่

ซ่อมดูจนคล่องว่องไว

กำหนดแม่นยำจำไว้ได้

แล้วเรียกเณรอันพลันทันใด

เณรอันรับคำแล้วอำลา

จบจับรับเอาห่อคัมภีร์

๑ ครานั้นจึงโฉมเจ้าเณรแก้ว

ห่มดองครองแนบกับกายา

ลุกออกจากห้องของสมภาร

ให้เณรอันเดินนำแบกคัมภีร์

นั่งต่ำมากกว่าสงฆ์สำรวมกาย

พินน้อยพอชม้อยไปปะตา

เณรพลายจึงร้ายละลวยซ้ำ

กำลังมนตร์ดลพิมให้ยินดี

พอสบพักตร์เณรพโยกให้ทันใด

เชิญกระหยับมานี้เกิดสีกา

จึงให้ข้าเจ้ามาเทศนา

นางพิมยิ้มตอบไปทันใด

ไม่เลือกเณรเลือกขรว่าชั่วดี

พูดพลางยิ้มเหลือบไปปะตา

ก้มกรันตั้งพานหมากอังกาส

มือจับหนังสือถือประคอง

จนถึงแทบทางพระนางคลา

นางชะอ้อนวอนขอจรัล

ถึงอาศรมอารมณให้เยือกเย็น

ทรงกันแสงโศกาจาบัลย์

มาแบกคัมภีร์ไปให้ข้าที

มาครองผ้าสบาหนึ่งไก่อสี

คอยอยู่ที่บันไดจะไคลคลา ฯ

เย็นแล้วจะไปเทศน์ก็พลัดผ้า

แล้วไปวันทาท่านขรว่ามี

อธิษฐานแล้วก็เสกขี้ผึ้งสี

มาจากกุฎีถึงศาลา

ชม้ายเห็นเจ้าพิมผู้นิ่มหน้า

อายหน้าก้มนิ่งอยู่ในที่

ประจำจิตรประสมเนตรวิเศษศรี

ไม่ขาดที่จะแลล่อไปต่อตา

ด้วยน้ำใจผูกพันกระสันหา

ท่านสมภารไม่มาอาพาธไป

ท่านเจ้ากัณฑ์จะว่าเป็นไฉน

ไหนไหนก็เหมือนกันไม่ฉันทา

ตามแต่บาปพระคาถา

ก็เสือกพานหมากมาให้สายทอง

ขึ้นธรรมมาส่นจับจับคัมภีร์จ้อง

อ่านต้องตามบทคุณณีย์

พบพระยาพยุคฆราวาสีห์

จนราตรีแจ่มแจ้งด้วยแสงจันทร์

ด้วยไม่เห็นพระลูกผู้จอมขวัญ

เสด็จดั้นด้นตามพระลูกยา

สัปบุรุษหญิงชายครั้นได้ฟัง

ทุกคนคลใจให้ศรัทธา

จีบจบคำรบถ้วนสามที

ถวายแล้วนอบนบอภิวันท์

สารุสะเดชะข้าทำทาน

สารพัดมั่งมีปรีดา

๑ ขุนช้างเห็นนางถวายผ้า

จะมานั่งนั่งดูอดสูใจ

จึงว่าสารุโมทนา

ถึงตัวเราได้เป็นเจ้ากัณฑ์

ว่าแล้วเหลียวหน้ามาดูพิม

จีบจับพับถือมือประนม

สารุสะเดชะเมตตาจิตร

ให้ได้เร็วพลันให้ทันใจ

ว่าพลางวางเคียงผ่านางพิม

จงบันดาลเคลื่อนคล้อยให้ลอยมา

๑ นางพิมพิลาไลยครั้นได้ฟัง

ทอดม่น้ำลายด้วยอายใจ

อิพรหมอีบุรูใจนาย

ข้ามหัวขุนช้างกลางศาลา

สายทองร้องว่าฮ้ออิพรหม

กิริยาชั่วถ่อยน้อยเมื่อไร

นางพิมอย่างเท้าก้าวเดินมา

เสียงสารุดังขึ้นพร้อมหน้า

นางพิมเปลื้องผ้าทับทิมพลัน

ยืนดีวางลงในพานนั้น

พิชฐานสำคัญด้วยศรัทธา

ให้พร้อมยศบริวารไปถวายหน้า

ว่าแล้วนั่งฟังด้วยตั้งใจ ฯ

ชะด้าเขาเป็นหญิงยังทำได้

เรามีให้น้อยหน้านินทา

ความศรัทธาเลื่อมใสกะไรนั้น

ก็ศรัทธามากครั้งในอารมณ์

ยืมเปลื้องผ้ากรองที่กรองหม

ยกเหนือผมแล้วพิชฐานไป

ขอให้สมอารมณ์คิดพิสมัย

แต่ในคำวันนี้อย่าคลาคลา

ขอให้ผ้าสีทับทิมอย่าแคล้วข้า

แต่เวลาค่ำวันนี้อย่านานไป ฯ

แค้นคั่งอัดอันให้มันไส้

สั่งข้าไทให้หยิบเอาพานมา

เดินกรายเข้าไปหยิบเอาพานผ้า

ขุนช้างเพ่งดูตาด้วยขัดใจ

ชายผ้าปิดผมท่านหาดูไม่

ไปเกิดหนอแม่พิมอย่าฟังเลย

ช่างขายหน้าจริงๆ แม่เจ้าเอ๋ย

ยิ่งกว่าลูกชาวไร่มันไม่เคย

๑ ครานั้นจึงโฉมเจ้าเงรแก้ว

ด้วยความรักจริงจิตรจิตผูกพัน

อ่านคาถาว่าครบพอบจบบาท

ถึงกัณฑ์สักรบรรพด้วยฉับไว

หายกทั้งประสกละสีกา

โมทนาชื่นชมสมภารครัน

๑ ดึกก่ำดัดลมพัดมาอ่อนอ่อน

เจียบสงัดทั้งวัดป่าเลไลยก์

ไอ้พินนี่มนวลของเงรแก้ว

ฤงามปลื้มแม่จะลืมน้ำใจจาง

ทำไฉนจึงจะได้นางพินชม

รักนางพางเพียงจะกล้ำกลืน

ได้ร่วมหมอนพื้จะซ้อนขึ้นชมชื่น

ทำไฉนจึงจะได้สนทนา

บ้านช่องของน้องซึ่งตำแหน่ง

ได้ชมนางแต่เมื่อกลางสำแดงธรรม

เจ้าเตือดคำพาว้าวเข้าไปบ้าน

พอลับเจ้าพี่เฝ้าเป็นทุกข์ทน

ถึงจะอยู่ชอกห่วยหุบเหวผา

ยิ่งคะนึ่งถึงนางไม่บางเบา

กอดผ้าสีทับทิมของพินน้อง

ยิ่งร่ายจวนหวนหาในราตรี

นางก็ด่าเปรียบเปรยมาบ้านพลัน ฯ

สีกาพิมพ์ไปแล้วให้ป่วนปั่น

ก็ดัดบันหันข้ามเนื้อความไป

ก็จบเทศน์ลงธรรมาสน์หาช้าไม่

แล้วต่อไปจนครบสิบสามกัณฑ์

บ้างกรวดน้ำกรวดทำด้วยจอกขัน

พอสองยามเสร็จกันก็ครรไล ฯ

พระจันทร์แสงสว่างกระจ่างไข

เจ้าเงรน้อยละห้อยให้คะนึ่งนาง

เจ้าไปแล้วจะรำลึกถึงพี่บ้าง

แต่ครุ่นครางครวญคิดจวนค่อนคืน

ให้เคลื่อนคลายอารมณ์รำสะอื่น

หญิงอื่นหมิ่นแสนไม่นำพา

ทุกคำคืนมิได้ขาดเสนาหา

กับพินแก้วแววตาสักสองคำ

ไม่รู้แห่งเห็นเจ้าเข้าจวนคำ

อายขุนช้างเจ้ากรรมจลาจล

พี่พลุ่งพล่านเทศน์ปลั่งเป็นหลายหน

พรั่งนี้เข้าพี่จะดันไปโดยเดา

จะเสาะหาไปให้พบตำแหน่งเจ้า

ไก่อี้เร้าเร่งรีบในราตรี

จูบประคองหอมซาบอาบทรวงพี่

จวนจะรุ่งพระสุริย์ศรีขึ้นรางราง ฯ

๑ ครานั้นนางพินนิมสนิท

ว่าวายข้ามน้ำได้ไปกลางทาง

ถึงฝั่งยังตื่นพอยืนตรง

หอมห่อผ้าห่มชมชื่นใจ

สิ้นฝันเท่านั้นก็ตื่นตัว

เสียดายดวงโกสุมปทุมมา

จึงขยับจับปลุกสายทองพลัน

จะเป็นเหตุเภทพาลประการใด

๑ สายทองฟังน้องบอกนิมิต

เคยได้สังเกตไว้แต่ไรมา

ซึ่งฝันว่าได้ดอกบัวชม

ขายนี่เห็นที่ไม่ใกล้ไกล

ซึ่งฝันว่าพี่เด็ดดอกบัวส่ง

ถ้ากะไรได้เหมือนดังจินดา

๑ นางพม็ร้องไห้พี่สายทอง

แต่อยู่ด้วยกันมาทั้งตาปี

พี่สายทองฤเห็นน้องนี้ร้อนรน

บัวทองน้องฝันยังติดตา

ซึ่งฝันว่าพี่เด็ดดอกบัวส่ง

วานทำนายให้น้องต้องใจคอ

๑ ครานั้นจึงโฉมเจ้าขุนช้าง

พลิกคว่ำคร่ำครวญร่ำจวนใจ

ฟังเสียงเกลี้ยงกลมเมื่อเจ้าว่า

เกิดนิมิตประจักษ์ใจเมื่อใกล้สว่าง

กับพี่นางสายทองคะนองใจ

สายทองส่งบัวทองประคองให้

แล้วกลับข้ามน้ำได้ดังจินดา

ไม่เห็นบัวทองหายก็คว่ำหา

อนิจจาออกไธ้มาหายไป

เล่าความฝันให้ฟังหาช้าไม่

ทำนายให้น้องน้อยหนึ่งเถิดรา ฯ

ประจักษ์จิตคิดความไม่กังขา

แก้วตาอย่าประหวั่นพรั่นใจ

จะได้คู่สู่สมพิสมัย

คงจะได้โดยพลันมิทันช้า

คงจะได้ฟังแม่ไปภายหลัง

แม่เมตตาสายทองให้ได้ดี ฯ

ทำนายน้องอะไรอย่างนั้นพี่

พี่เห็นวี่เห็นแววที่ไหนมา

เป็นกังวลบ่นอย่างไรจึงแก้งว่า

ทำนายผิดตัวข้าไม่เอออ

ถ้าตรงเข้าพี่สายทองจะหว่า

เงินหม้อทองหม้อจะพอใจ ฯ

คะนึ่งนางนิทรหาลับไม่

โอ้แม่พม็พิลาไลยของขุนช้าง

วาจาแจ้วเจื้อยแจ่มกระจ่าง

อรชรอ่อนแอ้นบั้นเอวบาง	หมื่นนางก็ไม่มีเหมือนนางเดียว
เจ้าห่มสีทับทิมริมชลิตทอง	สอดสองซบในสไบเขียว
แขนอ่อนท่อนท้ายแม่พริ้งเพรียว	งามตาเมื่อเจ้าเหลียวชำเลื่องมา
ทำไฉนจะได้แนบสนิทนาง	ขุนช้างจะทูนเหนือเกศา
จะคลึงเกล้าเฝ้าฝันเป็นอัครา	ข้าวปลาจะป้อนให้หล่อนกิน
ยามเดินจะเชิญโฉมเจ้าชีข้าง	ยามนอนจะให้นางหอมประทีน
อาบน้ำจะทำสุหร่ายริน	แผ่นดินมิให้ย่างระคายกาย
รักเจ้าเท่าเทียมดวงชีวิต	กลัวจะเสียแรงคิดไม่เหมือนหมาย
ด้วยรูปชั่วกลัวเจ้าจะเกลียดคลาย	ถึงใจรักก็จักอายด้วยลายงอน
ร้อคิดขึ้นมาจะว่าไย	ถึงชั่วดีก็จะไปคูที่ก่อน
ถ้าว่างคนจะชนเข้าว่าวอน	ถูกลมเห็นจะอ่อนละมุนลง
เปิดมุ้งรุ่มแล้วฤยงหนอ	อ่อแสงพระจันทร์ยังสูงส่ง
ได้ทีพี่จะไปเป็นมันคง	หาเจ้าเกศสุริยงทรงไสกา ฯ

แก้ไขล่าสุดเมื่อ: 7/19/26, 11:42 PM

ก่อนหน้า
ตอนที่ ๒ พ่อขุนช้างขุนแผน

ถัดไป
ตอนที่ ๔ พลายแก้วเป็นคู่กับนางพิม